

Μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού στη Νάουσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, [Ναούσης](#) και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό Μεταμορφώσως του Σωτήρος [Ναούσης](#) το Σάββατο 24 Μαΐου 2025.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τέλεσε μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, το οποίο διοργάνωσε η Εύξεινος Λέσχη Ποντίων Ναούσης με την παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, εκπροσώπων Πολιτιστικών Συλλόγων και ευσεβών Ναουσαίων.

Στη συνέχεια τελέστηκε τρισάγιο στον Χώρο Μαρτυρίου Κιόσκι και προ του μνημείου των θυμάτων της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού. Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης

Παντελεήμων Παπαεμμανουήλ, ενώ οι εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με την κατάθεση στεφάνων και την ανάκρουση του Εθνικού Ύμνου.

Αναφερόμενος στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος στα θύματα της Γενοκτονίας των του Ποντιακού Ελληνισμού, επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι «βάδισαν με σταθερότητα στην πίστη και την πατρώα ευσέβεια. Και παρά τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετώπιζαν, παρά τους διωγμούς και τις εξορίες και τις ποικίλες δοκιμασίες παρέμεναν ακλόνητοι στην πίστη στον Χριστό και στις παραδόσεις των πατέρων τους».

Αναλυτικά η ομιλία του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος:

«Τά πρόβατα τά έμά τής φωνής μου άκούουσιν ... κάγώ δίδωμι αύτοίς ζωήν αιώνιον».

Την εικόνα του καλού ποιμένος Χριστού μας παρουσίασε ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Μια εικόνα που περιγράφει το ενδιαφέρον του καλού ποιμένος για τα πρόβατά του αλλά και την εμπιστοσύνη και υπακοή των προβάτων στον ποιμένα τους.

Τα πρόβατά μου, λέγει ο Χριστός, ακούν τη φωνή μου. Όχι μόνο την ακούν και την αναγνωρίζουν, αλλά και υπακοούν στα κελεύσματά της, γιατί γνωρίζουν ότι είναι για το καλό τους.

Μέχρι του σημείου αυτού η αμφίδρομη σχέση μεταξύ ποιμένος και προβάτων, την οποία περιέγραψε ο Χριστός, ισχύει τόσο για τον φυσικό ποιμένα και τα άλογα πρόβατα όσο και για τον καλό ποιμένα Χριστό και τα έλλογα πρόβατά του, όλους εμάς δηλαδή που πιστεύουμε στον Χριστό και ανήκουμε στη νοητή ποιμνη του, στην Εκκλησία.

Για μας όμως η σχέση με τον ποιμένα μας, η σχέση μας με τον Χριστό δεν σταματά εδώ, γιατί ο Χριστός χαρίζει στα λογικά του πρόβατα και την αιώνιο ζωή.

Η αιώνιος ζωή είναι η μεγαλύτερη δωρεά του Χριστού στον άνθρωπο και είναι κάτι το οποίο μόνο ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να το απολαύσει. Είναι η μεγαλύτερη δωρεά του Χριστού στον άνθρωπο, διότι όλες οι άλλες δωρεές που μπορεί κάποιος να μας προσφέρει, περιορίζονται από τον χρόνο της επιγείου ζωής.

Είναι όμως η μεγαλύτερη δωρεά και για έναν ακόμη λόγο, γιατί η αιώνια ζωή προσεγγίζει, θα λέγαμε, μία θεία ιδιότητα, εφόσον ο μόνος αιώνιος και ατελεύτητος είναι ο Θεός, ο οποίος όμως είναι και άναρχος, και ακόμη γιατί μέσα

στο πλαίσιο της αιωνίου ζωής ο άνθρωπος μπορεί να απολαύσει τις δωρεές του Θεού, τις οποίες δεν μπορεί να απολαύσει στην επίγεια. Είναι όλες αυτές, τις οποίες, όπως γράφει ο πρωτοκορυφαίος απόστολος Παύλος, ο ιδρυτής της τοπικής μας Εκκλησίας, «ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», αυτές που ετοίμασε και που αναμένουν όλους εκείνους οι οποίοι ακούν τη φωνή του, ζούν σύμφωνα με το θέλημά του και εμπιστεύονται τον εαυτό τους στην αγάπη του, οτιδήποτε και εάν συμβεί στη ζωή τους.

Αυτό έκαναν και οι πρόγονοί μας, οι πατέρες και οι μητέρες μας, οι συγγενείς μας, τα θύματα της γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού.

Ως μέλη πιστά της Εκκλησίας του Χριστού που άκουαν της φωνής του καλού ποιμένος βάδισαν με σταθερότητα στην πίστη και την πατρώα ευσέβεια. Και παρά τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετώπιζαν, παρά τους διωγμούς και τις εξορίες και τις ποικίλες δοκιμασίες παρέμεναν ακλόνητοι στην πίστη στον Χριστό και στις παραδόσεις των πατέρων τους.

Αυτή η πίστη τους βοήθησε να διατηρήσουν και την εθνική τους ταυτότητα και να αγωνισθούν όσο μπορούσαν για να παραμείνουν στον Πόντο, όπου άκμαζε ο Ελληνισμός για αιώνες, μέχρι την τραγική στιγμή του ξεριζωμού.

Με την ίδια πίστη κατόρθωσαν να αντέξουν και την είδηση ότι δεν αρκούσαν όλα όσα είχαν υπομείνει, έπρεπε να γευθούν και την οδύνη του ξεριζωμού από τις πατρογονικές τους εστίες, να δοκιμάσουν την πίκρα της προσφυγιάς, να πιούν το ποτήρι της θλίψεως και του ανείπωτου πόνου που προκαλεί η αδικία και η παράλογη επιταγή να αφήσεις τα πάντα πίσω και να πάρεις τον δρόμο της ξενιτειάς μέσα σε αντίξοες συνθήκες, μέσα από ανυπόφορες ταλαιπωρίες και αρρώστιες και δυσκολίες και θανάτους που έπρεπε να αντιμετωπίσουν.

Διήλθαν οι πατέρες μας διά πυρός και σιδήρου και πολλοί δυστυχώς και πολλοί υπέστησαν μαρτυρικό όντως θάνατο.

Όλοι αυτοί, όλα τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, δεν είναι ανώνυμα, δεν είναι απρόσωπα, γιατί και γι' αυτούς ισχύει ο λόγος του Κυρίου που ακούσαμε σήμερα, ότι «γινώσκω τά ἐμά», γιατί τους γνωρίζει Εκείνος, επειδή τον ακολούθησαν πιστά, έστω και ως πρόβατα επί σφαγή. Άλλωστε και ο Κύριός μας, αν και ποιμένας, οδηγήθηκε «ὡς ἄμνος ἄμωμος ἔναντιον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος», για τη δική μας σωτηρία, για να χαρίσει και σε μας και σε όλους τους αδελφούς μας, τους μαρτυρικώς τελειωθέντες κατά τη Γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού, την αιώνιο ζωή.

Και γι' αυτό ευχόμεθα και προσευχόμεθα σήμερα, τελώντας και εδώ στη Νάουσα, με πρωτοβουλία της Ευξείνου Λέσχης Ναούσης, μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού, ο αναστάς Κύριος να τους χαρίσει την αιώνιο ζωή.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

